

Докторъ Андрозовъ.

Докторъ Андрозовъ се твърдѣ смути, когато, като отвори Подѣлковата вратня и влѣзе въ двора, видѣ отъ тамъ, прѣзъ отворения прозорецъ на стаята, дѣто лежеше болниятъ му, че блѣщущахъ воцени свѣщи, а въ сѣщия мигъ замириса му на тамянь!

— Умрѣлъ е! избѣбла той и бърже се повърна по стѣпките си и излѣзе на пѣтя.

Защото не сѣ еднитѣ дяволи, които бѣгатъ отъ миризмата на тамяна...

Стрѣскането му, слисването му бѣха голѣми на докторъ Андрозова. Снощи той бѣше оставилъ болния си въ значително подоброено състояние, тифозната криза бѣше прѣминала благополучно и той обяви тържественно на домашнитѣ на Подѣлкова, че опасностъ нѣма вече и даже не счита за нужно да посѣщава Подѣлкова. Домашнитѣ и самъ Подѣлковъ обаче помолихъ доктора да забикаля пакъ всѣки день. И докторътъ днесъ, съ най-голѣмо спокойствие бутна вратнята имъ, — когато зърна въ стаята зловѣщитѣ признаци, които означаватъ присѣтствието на покойникъ.

Какъ тъй, вопрѣки сичката му увѣренность и дългата му лѣкарска опитность. болѣстѣта вне-